

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.024/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Kovátsits László Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Kovátsits László ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – dr. Nehéz-Posony Katinka ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen – személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. december 1. napján kelt 35.P.21.363/2021/9. számú ítélete ellen a felperes 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2015. és 2019. között a szervezet1 elnöke volt, jelenleg országgyűlési képviselő. Az alperes kiadásában megjelenő hetilap hetilapban (hetilap) 2019. december 19. napján, a „rovat nevében” rovatban több cikk jelent meg a párt1 és a legfiatalabb választók viszonyáról, a fiatalok elérésének lehetőségeiről és esélyéről. A „cikk címe1” című cikk a szervezet1t - a párt1 ifjúsági szervezetét - mutatta be, beszámolva arról, hogy a szervezet vesztett presztízséből, mivel a cikkíró véleménye szerint abban számítottak rá, hogy a

személyl budapesti főpolgármester elleni negatív kampánynak „arcot adjanak”. A főpolgármester kampányát megzavarták, azonban a fiatalokat nem sikerült elérni, így a szervezetl helyett a politikusok utánképzésének szerepét az központ vette át. A szervezetl által létrehozott intézményeket, melyek hatalmas pénzek elosztásáról dönthettek, a közelmúltban átnevezték, átszervezték, a források egy része állami vállalatokból származott. Az intézmények sorsának, tevékenységének bemutatását követően a cikk következtetése az volt, hogy míg az intézmények körül a tisztogatás a kulisszák mögött zajlott, személyi következmények nem voltak, minden korábbi vezető új megbízásokat kapott.

A cikkben szerepelt az alábbi két közlés:

„És az olyan piszkos munka is rájuk maradt, mint amikor letakart lajstromszámú hajóval igyekeztek megzavarni személyl (a továbbiakban: 1. sz. közlés).”

„A szervezetl éléről négy év után most menesztett felperes is biztosan talál magának új elfoglaltságot (a továbbiakban: 2. sz. közlés).”

[2] A felperes az Alaptörvény I. cikk (1)-(3) bekezdéseire, IX. cikk (1) és (4)-(5) bekezdéseire, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdéseire, 2:43. § d) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 1:3. § (1) bekezdésére, 1:5. § (1) bekezdésére, 1:6. §-ára, 2:51. § (1) bekezdés c) pontjára, 2:52. § (1) bekezdésére, valamint a 6:48.§ (1) bekezdésére alapított, majd módosított keresetével jóhírneve megsértésének megállapítását kérte, miszerint a felperes róla a 2019. december 19-i lapszámban a „cikk címel” című cikkben a fentiekben írt két mondattal valótlan tény állított. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest elégtételadásra és arra, hogy annak saját költségén megfelelő nyilvánosságot biztosítson akként, hogy levélben fejezze ki sajnálkozását. Ezen felül 1.000.000 forint sérelemdíj és annak 2019. december 19. napjától a kifizetésig járó törvényes kamata, valamint a 32/2003. (VIII. 22). IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, áfával terhelt ügyvédi munkadíjban álló perköltség megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

[3] Állította az első közléssel kapcsolatban, hogy a felperesnek nem volt köze a főpolgármester 2019. szeptember 22. napján a hajó neve rendezvényhajón tartott sajtótájékoztatója megzavarásához, mikor ismeretlen személyek egy letakart lajstromszámú hajóról hangos cirkuszi zenét játszottak. A közvélemény szerint ez bűncselekmény, s ha valakit ezzel vádolnak a közfelfogás szerint sértő és valótlan. A második közlés kapcsán valótlanul állította, hogy őt menesztették a szervezetl éléről, hiszen a szervezetl Alapszabályának 3. § 2. b) alpontja szerint rendes tag az lehet, aki a 35. életévét még nem érte el; a 6. § 2. a és 3. pontja értelmében a rendes tagság a tag a 35. életév betöltésével automatikusan pártoló tagsággá alakul át, kivéve, ha 35. életév betöltése előtt tisztségre megválasztották az adott személyt. A 35. életévét betöltött tisztségviselő a tisztség időtartamának lejártáig tag marad, így a felperes tagsága a korhatár elérése és az elnöki tisztség időtartamának letelte miatt szűnt meg.

[4] Az alperes a kereset elutasítását és perköltségei megfizetésére kérte az ügyvédi megbízási szerződés csatolása mellett. Az első közléssel kapcsolatosan hiányolta a felperes perbeli legitimációját és mindkét közlését okszerű újságírói következtetésnek minősítette, mely az Alaptörvény IX. cikke alapján a véleménynyilvánítás védelme alatt áll. A jogsértés esetleges megállapítása esetére a sérelemdíjat indokolatlannak és eltúlzottnak tartotta. Kiemelte, hogy a felperes közszereplő, így fokozott tűrés kötelezettsége áll fenn; jóhírnevét pedig sérelem azért sem érthette, mert az igényét csak két évvel a cikk megjelenését követően érvényesítette peres úton.

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A felperest az alperes részére 210.000 forint perköltség megfizetésére, valamint 60.000 forint elsőfokú eljárási illeték viselésére kötelezte.

[6] Az elsőfokú bíróság az 1. sz. közlés értelmezése és a felperes perbeli legitimációjának vizsgálata körében abból indult ki, hogy a felperes személyének szűkebb vagy tágabb környezete számára egyértelműen felismerhetőnek kell lennie az adott közlésből. A kifejezés szövegkörnyezete, melynek szerves alkotóelemét képezi a szervezetlről, mint a kormányzó párt ifjúsági szervezetéről szóló kijelentés, arra a következtetésre juttatta az elsőfokú bíróságot, hogy a PK 13. számú állásfoglalás szerint a felperes keresetösségi joggal nem rendelkezik.

[7] A 2. sz. közlés, mely a felperest név szerint is megnevezi, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyancsak nem sértette a jóhírnevét. A Ptk. 2:42. § (2) bekezdésére, 2:43. § d) pontjára, 2:44. §-ára, 2:45. § (1) és (2) bekezdéseire, valamint az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésére, továbbá a 30/1992. (V. 26.), 37/1992. (VI. 10.), 57/2011. (XI. 22.), 165/2011. (XII. 20.) és a 7/2014. (III. 7.) AB határozatok indokolásában kifejtettekre alapítottnak arra az álláspontra helyezkedett, hogy az állítás közéleti kérdésre vonatkozik, az a szervezetl és a kormánypárt viszonyával kapcsolatos közérdeklődésre számot tartó eseteket taglal, s e körben a közügyek szabad vitatását szolgáló véleménynyilvánítás szükséges és arányos mértékben korlátozhatja közéleti szereplők személyiségi jogát. Rámutatott, hogy az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szükséges és elégséges mozgásteret biztosít a jogalkalmazás számára ahhoz, hogy a politikai véleménynyilvánítás határainak mércéit kidolgozza. Értékelése szerint tehát a „menesztették” szó újságírói értékítéletet megjelenítő kifejezés, nem tényállítás. A negatív értékítélet, bírálat önmagában nem jogsértő akkor sem, ha a vélemény az érintettre sérelmes és azzal nem mindenki ért egyet. A perbeli helyzetben a szerző az cég1 Kft., az Állami Számvevőszék, valamint az OLAF jelentése kapcsán vont le újságírói következtetést arra nézve, hogy a felperes nem volt sikeresnek nevezhető a szervezetl élén. A felperes, mint közéleti szereplő hozzáfér a válaszadáshoz szükséges kommunikációs csatornákhöz, így a személyét érő értékítéletet tűrni köteles arra is figyelemmel, hogy az kifejezetten közéleti szerepléséhez kapcsolódott. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a tényállást a felperes személyes meghallgatása és a közvéleménykutató közvélemény-kutató eredményeinek mellőzésével állapította meg.

[8] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést. Elsődlegesen a Pp. 169. § (1)-(3) és 383. § (1)-(3) bekezdései alapján az ítélet megváltoztatását kérte azzal, hogy a másodfokú bíróság a felperes keresetének teljes egészében adjon helyt. Másodlagosan a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör és a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte azzal, hogy az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése szükséges az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt, mely kihatott az ügy érdemi eldöntésére. A Fővárosi Ítéltábla Pf.20.801/2018/7. számú határozata nyomán kérte, hogy amennyiben az ítéltábla a fellebbezés indokolása alapján azt állapítja meg, hogy annak elbírálása a felperes által megjelölttől eltérő felülbírálati jogkör gyakorlását teszi szükségessé, akkor a Pp. 110. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés tartalma szabja meg a felülbírálat irányát.

[9] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben helyesen állapította meg, ám kiegészítése szükséges, továbbá a bíróság a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével jutott a bizonyítékokból levonható következtetéssel ellentétes álláspontra. Hiányolta a tényállásból annak feltüntetését, hogy a 2019. évi önkormányzati választás kampánya során személyl programbemutatóját letakart lajstromszámú csónakból zavarták meg kapucnis alakok hangos cirkuszi zenével, és a rendezvényt megzavaró személyek kiléte ismeretlen maradt. Hiányolta továbbá a tényállásból a szervezetl Alapszabályának 3. és 6. §-a ismertetését.

[10] Az 1. sz. közlés kapcsán vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy nincs a felperesnek perbeli legitimációja. Kereshetőségi jogát továbbra is arra alapította, hogy a Kúria PK 13. számú állásfoglalásával szemben az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy egy szervezet és annak vezetője a köztudatban olyan erősen összefonódik, hogy a szervezetlra tett állítást az olvasók a felperesre, mint annak elnökére is vonatkoztatják, s ez az összefonódás megalapozza a perbeli legitimációt. E vonatkozásban hivatkozott a Kúria. Pfv.IV.20.352/2012. számú eseti döntésére, mely szerint a polgármester és az önkormányzat a köztudatban hasonlóképpen olyan szorosan összefonódott, hogy egy önkormányzatot érintő személyiségi jogi kérdésben a polgármesternek is van kereshetőségi joga. A közlést továbbá tényállításnak és a felperesre nézve sértőnek is értékelte.

[11] A 2. sz. közlés vonatkozásában a BDT2012. 2653. számú eseti döntés nyomán a bizonyíthatósági teszt alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes nem véleményt fogalmazott meg, hanem tényt állított a felperes menesztéséről. Az Alapszabályt akként értelmezte, hogy a tagság a 35 éves korhatár elérésével, illetve tisztség betöltése esetén annak lejártával automatikusan megszűnik. A felperesnek tehát a korhatár elérése és az elnöki tisztség időtartamának lejártá miatt szűnt meg a tagsága és nem azért, mert őt valakik „menesztették” a szervezet éléről. Értelmezése szerint a „menesztés” azt jelenti, hogy elveszik az illető tisztségét, attól megfosztják, mert nem elégedettek a munkájával. Így a közlés amellet, hogy valótlan, álláspontja szerint sértő is. Arra az esetre, ha az ítéltábla nem osztaná azon elsődleges álláspontját, miszerint a közlés tényállítás, arra hivatkozott, hogy az alperes által megfogalmazott értékítélet nem rendelkezik kellő ténybeli alappal.

[12] Az elsőfokú bíróság azon álláspontjával szemben, hogy a felperes közéleti szereplőként hozzáfér a hatékony válaszadáshoz szükséges kommunikációs csatornákhöz, kifejtette, hogy a cikket író alperest terheli az a kötelezettség, hogy írásban mindkét ellentétes álláspontot megjelentesse, vagy legalábbis a feleknek lehetőséget adjon a megszólalásra. Nem várható el a közszereplőktől, hogy folyamatosan figyeljék a médiamegjelenéseket és azokra utólag reagáljanak. Nem értett egyet azzal sem, hogy a cikkben megjelenő állítás közéleti kérdésre vonatkozik, a szervezetl és a kormánypárt viszonyával kapcsolatos közérdeklődésre számot tartó eseményeket taglal. Álláspontja szerint a Ptk. 2:44. §-a alapján a bíróságok jelölik ki a közéleti szereplők körét és bírálhatóságuk mércéit. A személyiségvédelem korlátozásának feltételeit közéleti szereplők vonatkozásában akként sorolta fel, hogy a korlátozásnak szükséges és arányos mértékben, méltányolható közérdekből kell történnie, és az nem járhat az emberi méltóság sérelmével. Hivatkozása szerint a perbeli esetben sem az alperesi nyilatkozat, sem az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmaz méltányolható közérdeket.

[13] Fellebbezésben kitért arra, hogy a másodfokú bíróság jogszabálysértés megállapítása nélkül is felülmérlegelheti az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörben hozott döntését. Állította, hogy az elsőfokú bíróság nem járt el mérlegelési jogkörben, de ha az ítéltáblának ezzel kapcsolatosan ellentétes az álláspontja, akkor a fentiekben kifejtett álláspontját a felülmérlegelés során kérte, hogy alkalmazza a másodfokú bíróság. Kérte az ítéltáblát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve eljárásának az anyagi pervezetéssel összefüggő részét, az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálja felül és a saját anyagi jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést alakítsa ki. Amennyiben pedig szükségét látja, biztosítson lehetőséget a felperesnek perfelvételi nyilatkozat előterjesztésére. Azt is kérte, hogy amennyiben úgy ítéli meg, hogy a felektől és az elsőfokú bíróságtól is eltérő jogértelmezést fogad el a másodfokú bíróság, abban az esetben rendeljen el további bizonyítást.

[14] Eljárásjogi felülbírálat iránti kérelmét a hatályon kívül helyezés körében a Pp. 369. § (1) bekezdésére alapította. Idézte a Pp. 279. § (1) bekezdését és sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elzárta a bizonyítástól azzal, hogy bizonyítási indítványairól a perfelvétel lezárása előtt külön nem döntött, mindössze ítéletében tért ki a mellőzés rövid indokolására. Az elutasítás okának indokolását hiányolta a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése alapján. Állítása szerint az ítéletből nem derül ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított mely tények és bizonyítékok azok, melyek a kereset elutasítását eredményezték. Ugyancsak nem tartalmazza az elsőfokú ítélet a bizonyítékokat azon körülményekkel együtt, melyeket az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak tekintett. Indítványozta, hogy a megismételt eljárás a perfelvételi szakban folytatódjon.

[15] Az anyagi jogszabálysértés körében felsorolta a 30/1992. (V. 26.), 37/1992. (VI. 10.), 165/2011. (XII. 20.), 28/2014. (IX. 29.) számú alkotmánybírósági határozatokat, valamint megjelölte a Ptk. 2:44. § (1) és (2) bekezdését és 9a 2:48. § (2) bekezdését. Az eljárásjogi jogszabálysértés körében felsorolta a Pp. 115., 116. §-át, a 183. § (1) bekezdését, a 199. § (2) és (3) bekezdését, a 203. § (2) bekezdés a) és b) pontját, a 263. § (1) bekezdését, a

266. §-t, a 279. § (1) bekezdését, a 346. § (4) és (5) bekezdéseit, valamint a 394. § (3), (4) és (5) bekezdéseit. A másodfokú eljárásban tárgyalás tartását kérte.

[16] Perköltségigényét a másodfokú eljárásra vonatkozóan a fellebbezés szerkesztésének 5 munkaóra időtartamára tekintettel 125.000 forint + áfában és a másodfokú tárgyaláson való részvétel okán 25.000 forint + áfa óradíjjal határozta meg. Csatolta az elsőfokú eljárásra vonatkozó költségjegyzékét, mely szerint a keresetlevél szerkesztése 10 munkaórával számítottan 250.000 forint + áfa, tárgyaláson való részvétel pedig további 25.000 forint + áfa perköltséget okozott.

[17] Az alperes fellebbezési ellenkérelmével az ítélet helyes indokainál fogva történő helybenhagyását kérte és az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásra vonatkozóan 30.000 forint/óra munkadíjjal számítottan a fellebbezési ellenkérelem szerkesztésére 60.000 forint ügyvédi munkadíjat számított fel.

[18] Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó körülmény nem áll fenn, a bíróság megfelelően tárta fel a tényállást, annak kiegészítésére, módosítására nincs szükség. Nem osztotta a felperes álláspontját abban a vonatkozásban, hogy a kereset elutasítására részletes indokolás nélkül került volna sor, ami az ügy érdemi elbírálására kihatással lett volna. A felperes bizonyítási indítványa szerint a közvéleménykutató közvéleménykutatását kívánta csatolni arra vonatkozóan, hogy igazolja a szervezetl tagságának növekedését, erről azonban a cikk nem szólt és a perbeli tényállás sem. A cikk tartalmát újságírói következtetésnek tartotta, miszerint a szervezetl a fiatal választók körében nem tudott népszerűségi eredményeket elérni, s ebből következtetett arra, hogy a vezetők tevékenysége sem volt sikeres. Ennek cáfolatára felajánlott bizonyíték még akkor sem alkalmas, ha a felperes állítását igazolja, hiszen a cikk nem a szervezetl tagságáról, hanem a társadalmi támogatottságról szólt.

[19] A két közléssel kapcsolatban fenntartotta az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmében foglaltakat. Az 1. sz. közléssel kapcsolatosan egyetértett a felperes perbeli legitimációjának hiányát megállapító elsőfokú bírói állásponttal, az állítás általánosságban a szervezetre és nem annak vezetőire vonatkozik, a szervezetről megállapított körülmények pedig nem terjednek ki automatikusan annak vezetőire, így nem jelenthetik a természetes személy közvetlen érintettségét sem. A 2. sz. kifogásolt közléssel kapcsolatosan helytállónak tartotta azt a megállapítást, hogy a felperes közéleti személyiség, országgyűlési képviselő, a kormányzó párt frakcióvezető-helyettese, politikai kérdésekben gyakran megnyilvánuló politikus. A cikk tartalmában nem érintette magánszféráját, családi életét, emberi méltóságának lényegi elemeit, kizárólag közéleti tevékenységével összefüggésben tartalmazott olyan megállapítást, mely a véleménynyilvánítás védelmét élvez. A vezető tisztség megszűnését „menesztésnek” minősítő kijelentés értékítélet, s még abban az esetben is vélemény, ha annak ténybeli alapja vitatható vagy más okokkal magyarázható lenne. A „menesztés” negatív jelentéstartalommal bír, az nem terminus technicus, hanem egy hétköznapi kifejezés arra vonatkozóan, hogy egy adott szerződés vagy pozíció nem sikeresen zárult, függetlenül a jogviszony megszüntetésének tényleges jogi megjelölésétől. A cikk

összességében egy véleménycikk, mely közéleti kérdéssel függ össze, s annak szabad megvitatásához a szükségességi-arányossági teszt elvégzése mellett is alkotmányos érdek fűződik. Mivel a „menesztették” kifejezés kizárólag a felperes közéleti tevékenységét érintette, ezért még abban az esetben sem lenne jóhírnevet sértő, ha a kifejezés tartalma valótlan lenne – ám az alperes hangsúlyozta, hogy az nem tényállítás. Fenntartotta emellett, hogy a közlés olyan jelentéktelen tartalmi elem a cikk egésze szempontjából, melyre vonatkozóan a jogsértés megállapítása kizárt.

[20] A fentiekre tekintettel jogsértés hiányában a további objektív és szubjektív jogkövetkezmények alkalmazását kizártnak tartotta. A sérelemdíjat összegszerűségében külön is vitatta és még jogsértés esetleges megállapítása mellett is eltúlzottnak tartotta annak összegét.

[21] A fellebbezés nem alapos.

[22] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és indokaival egyetértett, annak sem hatályon kívül helyezését, sem megváltoztatását nem látta indokoltnak.

[23] A másodfokú bíróság előrebocsátja, hogy a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) rendelkezései alapján nincs akadálya annak, hogy a fellebbező fél a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja szerinti határozott fellebbezési kérelmét – az eventuais tárgyi keresethalmazatokhoz hasonlóan –almazatot alkotó fellebbezési kérelmekként terjessze elő, azaz elsődlegesen arra vonatkozóan terjesszen elő határozott fellebbezési kérelmet, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, majd emellett másodlagosan ugyanilyen indokolási kötelezettség mellett hatályon kívül helyezést kérjen. A 371. § (1) bekezdés c) pontjának 2021. január 1-jei hatállyal történt hatályon kívül helyezésére tekintettel a fellebbezésnek már nem kell tartalmaznia a Pp. 369. § (3) bekezdés a)-e) pontjaiban felsoroltak közül a felülbírálati jogkörök megjelölésére alapot adó körülményeket. Azonban az anyagi és eljárásjogi jogszabálysértés megjelölése ugyanezen bekezdés d) pontja alapján nem mellőzhető (kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés). Miután a Pp. 110. § (3) bekezdése alapján a bíróság a fél kérelmeit, nyilatkozatait azok tartalma szerint veszi figyelembe, szükségtelen az ítéltábla 32.Pf.20.801/2018/7. számú ítéletre történt felperesi hivatkozás, hiszen jelen ügyben a felperes a felülbírálati jogkört megalapozó jogszabályhelyként a felperes a Pp. 369. § (3) bekezdésének minden pontját megjelölte a 369. § (1)-(3) bekezdésekre való általános hivatkozással. A fentiek alapján a másodfokú bíróság mind az elsődleges, mind a másodlagos fellebbezési kérelmet a felperes által előadott ténybeli és jogi indokok alapján vizsgálta meg, s ezek alapján jutott arra a következtetésre, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

[24] A tényállás fellebbezésben írtak szerinti kiegészítését a Fővárosi Ítéltábla szükségtelennek tartotta. Bár a Pp. 346. § (4) bekezdése alapján van arra lehetőség, hogy a bíróság által megállapított tények között kerüljön rögzítésre a szervezet1 Alapszabálya, illetve

annak releváns részei, továbbá a 2019. évi önkormányzati választási kampány során a hajó neve hajón történt kampányrendezvény letakart lajstromszámú csónakkal történő megzavarása körüli események, azonban az elsőfokú bíróság mindezekre vonatkozó felperesi nyilatkozatokat a kereset ténybeli indokain belül feltüntette, ugyanis ezen tények abból a szempontból bírnak jelentőséggel, hogy a felperes az általa tényállításnak minősített menesztést, illetve az ugyancsak tényállításnak minősített kampányrendezvény-zavarást és azok valóságát kívánta alátámasztani. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása a Pp. 346. § (5) bekezdése szerint hiánytalan, ugyanis mindkét sérelmezett közlés kapcsán hozott döntés jogi indokait részletesen kifejtette: az 1. sz. közlés kapcsán a perbeli legitimáció hiánya szükségtelenné tette a hajó neve rendezvényhajó körüli események ismertetését és értékelését, a 2. sz. közlés vonatkozásában pedig a „menesztés” kifejezés a szervezetl alapszabályának elemzése nélkül is helyes bírói értelmezést nyert, hiszen a közlés véleménykénti értékeléséből adódóan relevanciával nem bír. Az elsőfokú bíróság jogi következtetése tehát nem a fellebbezésben felsorolt tényálláselemekből vagy azok hiányából, hanem a közlések felperestől eltérő értelmezéséből és értékeléséből a fakadtak.

[25] A PK12. számú állásfoglalás alapján a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság megállapítását, miszerint a rovat nevében rovat cikkei – a „Fülkeforradalom gyermekei” és a „cikk címe1” címetek viselő cikkek – egységesen az elsőfokú ítéletben összegzett tartalommal bírnak. A kifogásolt közléseket tartalmazó második cikkben az újságíró az objektív tényként meg nem ragadható véleményét közölte, a szervezetlnek tulajdonított tevékenységre vonatkozó közlések – köztük az 1. sz. közlés – az elsőfokú bíróság által is helyesen megállapítottan következtetésnek tekinthetők. A cikk tartalma során egészen a cikk utolsó előtti bekezdéséig, annak szerzője nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy ki volt a szervezetl elnöke, az elnöknek milyen tevékenysége vagy mulasztása okozta a pozícióvesztést. A cikk csupán annak közlésére szorítkozott, hogy a szervezetl elnöke 2019. november 30-át megelőzően a felperes volt, menesztették, és biztosan talál magának új elfoglaltságot; ám a szervezetl tevékenységét nem a felperes valamely vezetői intézkedésével összefüggésben kritizálta. Mindezek okán megalapozottan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az 1. sz. közlés vonatkozásában a felperesnek keresetőségi joga nincs, még akkor sem, ha a cikk utolsó bekezdése a felperest megnevezi.

[26] Nem alkalmazható automatizmusként, hogy egy önkormányzatra vonatkozó közlés annak polgármesterére is, vagy a gazdasági társaságra vonatkozó közlés annak tulajdonosára, törvényes képviselőjére is vonatkozik; amennyiben pedig a bíróság mégis megállapítaná az adott természetes személy perbeli legitimációját, a sajtó-helyreigazítási perekről eltérően a személyiségi jogi perben azt is vizsgálni kell, hogy az adott közlés sértő-e az adott természetes személyre nézve (Ptk. 2:45. § (2) bekezdés). A felperes által hivatkozott Pfv.IV.20.352/2012/6. számú sajtó-helyreigazítási perben hozott kúriai ítélet tényállásában szereplő cikk – szemben a perbelivel – nemcsak megnevezte a polgármestert, hanem olyan, az önkormányzat működésében visszásnak talált tevékenységről tájékoztatott, melyet a cikk a polgármesteri tisztséget betöltő személyhez kapcsolt és elemzett. A perbeli cikk azonban nem hoz fel olyan, a szervezetl részéről kifejtett tevékenységet, melyet a vezető személyével közvetlen összefüggésben mutatna be. Így a felperes fellebbezésében foglalt kiterjesztő értelmezés mellett sem lehet arra következtetni, hogy a szervezetlra vonatkozó tartalom sértő a felperesre nézve.

[27] A második közlésben használt „menesztés” kifejezés ugyancsak nem sértő és mivel annak alapján a PK12. számú állásfoglalás szerinti átlagos, ám a téma iránt érdeklődő médiafogyasztó sem tud következtetni a felperes szervezetl-beli elnöki tisztsége megszűnése jogi fogalmakkal körülírható okára, azt véleménynyilvánításnak kell tekinteni. A „menesztés” kifejezést a felperesi értelmezéssel szemben a „szervezetl éléről” szókapcsolattal együtt kell értelmezni. Nem jelenti azt, hogy a felperes akár pártoló tagként is elhagyta volna szervezetlt, vagy az ahhoz való kötődése neki felróható okból megszűnt volna, csupán azt jelenti, hogy annak éléről, tehát elnöki pozíciójából mennie kellett, távozásra kényszerült. Maga a cikk is tartalmazza, hogy 2019. november 30. napjától a szervezetl elnöke személy³ és ezt a tényt a felperes sem vitatta. Ezen értelmezés nyomán a fellebbezésben foglaltakkal szemben maga az alperes sem állította, hogy a felperes tagsága a tisztség időtartamának lejártával automatikusan szűnt meg. A kifejezésmód vonatkozásában ugyancsak osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint az nem sértő, bántó vagy lealacsonyító.

[28] A fentiek mellett is helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a közérdeklődésre számot tartó közéleti témában megnyilvánult alperes közléseit az Alaptörvény IX. cikke alapján kiemelt védelem illeti meg és a cikk elején említett választási kampánnyal kapcsolatos közlésekre ez fokozottan fennáll. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperesnek kizárólag a szervezetl elnökeként történt említése és a róla való kizárólag a második közlésben történt véleménynyilvánítás vonatkozásában fokozott törési kötelezettsége van, hiszen sem a szervezetlra, sem a felperes személyére vonatkozó közlések magán- és családi életét, sőt személyének, tevékenységének, életének egyéb vonatkozásait nem érintették. A fellebbezésben a személyiségvédelem korlátozásának feltételeiként felsoroltak maradéktalanul teljesülnek, a korlátozásra alapot adó, méltányolható közérdek, a közérdeklődésre számot tartó üggyel kapcsolatos véleményformálás és sajtószabadság mellett a korlátozás mértékének szükségességét és arányosságát a véleménynyilvánítások emberi méltóságot tiszteletben tartó kifejezésmódja is teljesíti, s a cikk nélkülözi a felperes közéleti tevékenységének, közszereplésének meghaladó közléseket.

[29] Egyetértett az ítéltábla azzal, hogy az elsőfokú ítélet mérlegelési jogkörben történt megállapításokat nem tartalmaz, így a felülmérlegelés fogalmilag kizárt.

[30] A fentiek nyomán sem anyagi pervezetésre, sem további bizonyításra nincs szükség. Osztja a másodfokú bíróság a fellebbezési ellenkérelemben előadott érvelést a felajánlott bizonyítékok irreleváns voltára vonatkozóan. A kötelező jogi képviselőre tekintettel ugyancsak helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes személyes meghallgatásától sem volt várható olyan további releváns tény- vagy jogállás, melyet a jogi képviselő ne adhatott volna elő; s ilyen elmaradt nyilatkozat tartalmára vonatkozóan a felperes sem hivatkozott fellebbezésében. A fellebbezés ugyanis kizárólag az okirati bizonyítás hiányát sérelmezte, a felperes nem adta elő, hogy a személyes meghallgatás elmaradása mely nyilatkozat megtételében akadályozta meg a felperest és képviselőjét. A kifogásolt közlésekkel kapcsolatosan nincs olyan releváns tény, melyet a közvéleménykutató

adataival szükséges lenne bizonyítani, így az elsőfokú bíróság e vonatkozásban ugyancsak helyesen mellőzte a bizonyítást. Az elsőfokú ítélet indokolása a kereseti kérelemmel érintett minden tény- és jogkérdésre kiterjedt, a bizonyítás Pp. 276. § (5) bekezdése szerinti mellőzésének indokolása a 346. § (5) bekezdése szerint valóban elmaradt, azonban ezen hiányosság nem hatott ki az ügy érdemi eldöntésére, ennél fogva, valamint további hatályon kívül helyezést megalapozó ok hiányában a Pp. 381. §-a szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére ugyancsak nincs lehetőség.

[31] Jogsértés megállapítása hiányában a kereset szerinti további jogkövetkezményekre kiterjedő elutasító döntés szükségképpen helyes.

[32] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja szerint tartott fellebbezési tárgyaláson hozott határozatával az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokainál fogva a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[33] A Pp. 83. § (1) bekezdése szerint az eredménytelenül fellebbező felperes viseli 1.000.000 forint pertárgyérték után a Pp. 81. § (1), (2) és (5) bekezdésének megfelelően a költségjegyzék szerint felszámított, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíjban álló másodfokú perköltséget, továbbá az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, 46. § (1) bekezdése és 62. § (1) bekezdés f) pontja, valamint a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-a alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog okán le nem rótt fellebbezési illetéket.

Budapest, 2022. március 8.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Karaszi Margarita s.k.
előadó bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró